

Smara Marcu și Aurel Ștefănescu

a fi oameni care au trecut prin toate încercările vieții și care, dincolo sau dincoace de tinerețe, caută să și-o păstreze. Să ne amintim *Povestiri din vechiul Arbat*, *Casa asta veche și dragă*, să vedem, *Comedie de modă veche*. Sînt piese care înfățișează oameni, cum să le spun ? mai vîrstnici, oameni care nu mai sînt tineri, dar care își revendică dreptul la dragoste. Sînt oameni cu existențe dramatice, cu experiențe de viață uneori tragice, dar care continuă cu încăpăținare (dar cît de omenească încăpăținare !) să-și ceară dreptul la fericire.

În *Comedie de modă veche* sînt doar două personaje. Ea, fostă artistă (de teatru, de circ), acum, casieră la circ ; El, medic într-o stațiune. Vîrsta lor ? Nu ni se divulgă. Erau tineri în anii războiului. Au copii mari. Și sînt foarte, foarte sin-

guri. Ce, și cum, se întîmplă mai departe, nu e greu de presupus. Se vor apropia anevoios unul de altul, vor sovăii îndelung, vor decide fiecare, pe rînd, să se evite, se vor căuta, se vor regăsi... S-au îndrăgostit și, asemeni adolescenților, nu îndrăznesc să și-o mărturisească. Totul se petrece ca într-o romanță veche, desuetă, dar e atît de mișcătoare stînjeneala lor copilărească, atît de convingătoare, reținerea fiecăruia dintre ei, și atît de omenească, dragostea aceasta tirzie, încît urmăm povestea lor, cu dorința de a-i afla un sfîrșit fericit.

Spectacolul Teatrului Național din Tirgu Mureș se desfășoară în Sala Studio. O tapiserie elegantă și sobră (scenografia aparține Annei Tamás Kelemen) îmbracă pereții spațiului de joc. Simple cuburi, inteligent combinate, alcătuiesc mobilierul. Un pian urmărește discret și inspirat cursul acțiunii. Cei doi interpreți, Smara Marcu și Aurel Ștefănescu, sînt excelenți. Ea, cochetă cu măsură, plină de farmec. Uneori, atunci cînd trebuie, ușor ridicolă, în încercarea de a-și evidenția feminitatea, dar purtînd cu sine tristețea unei vieți neimplinite. El, sobru, închis în sine, aproape speriat de ceea ce i se întîmplă, stîngaci cînd se vrea curtezan, bucuros ca un licean cînd întrezărește o promisiune. Un cuplu de interpreți perfect sincronizați, bine îndrumat de tînăra regizoare Raluca Iorga-Mîndrilă. Un spectacol plăcut, realizat cu mijloace sigure și rafinat-simple, străbătut de căldură, înțelegere și subțire ironie, care o recomandă pe tînăra regizoare și-i impune pe cei doi interpreți. Un spectacol de succes.

Virgil MUNTEANU

„Rampă“, acum 50 de ani aprilie 1931

În numărul de 1 aprilie: „Biletele de favoare la piesa *Elisabeta, regina Angliei* sînt suspendate. Orice cerere este inutilă“. ● Elvira Popescu va juca la Teatrul Național Zîța din *Noaptea furtunoasă* și Tofana (*Patima roșie*), răsunătoarea creație din... 1916. ● Consiliul de administrație al primei scene a stabilit repertoriul românesc permanent (21 de piese !) : clasicii Caragiale, Alecsandri, Delavrancea, Davila, dar și contempo-

ranii V. Eftimiu, G. Ciprian, V. I. Popa, Mihail Sorbul, N. Iorga. Să luăm aminte ! ● Teatrul Mariei Ventura afișează un repertoriu de bulevard. Să fie semnele a ceea ce Mircea Ștefănescu va numi în volumul său memorialistic, apărut anul acesta, „Drama Teatrului Ventura“ ? ● Întrebat „despre el și despre alții“, Ion Manolescu, om de caracter, spune despre Davila, care i-a pricinuit multe tristeți : „Davila era singurul om care

pricepea cu adevărat teatrul...“ (la 1900 — n.n.) ● George Calboreanu se afirmă impetuos în repertoriul clasic. Al său Vlăicu-Vodă egalează interpretarea lui Demetriade. ● Nenea Iancu Brezeanu refuză să vorbească despre Caragiale : „Despre Caragiale nu se poate vorbi, domnule, căci orice țî-aș spune ar fi prea puțin : prea a fost mare !“ ● Curat lovitură de teatru : tocmai se pregăteau gazetarilor să zîmbească ironic la premiera noii drame a lui N. Iorga, *Ovidiu*, cînd... marea istoric depune jurămîntul ca prim-ministru !

I. N.